

מזתי קזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעווע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

השנחה כפולה ומשולשת אי שם במדינה רחוקה וזרה

מעשה נפלא של השנחה פרטית של יהודי יקר שספר למכון מתיקות, בכדי לפרסם את שם ה' ואת רב נסיו שעמנו, וכך המעשה:

חליתי במחלה קשה והייתי מרדם ומנשם יותר מחדש, הרופאים לא נתנו לי כל תקנה ואף נסו בדרכים שונות להתפטור ממני ולהביא לסיום חיי, רח"ל, אלא שמסוכב כל הסבות דאג לי ושמר עלי בכל עת ועת ושלח שליחים טובים ונאמנים שידאגו לי בבית החולים ולא נתנו למלאך המוות לחבל ולהפסיק את ההנשמה וכדו'.

היות שבני ביתי לא יכלו להכנס ולשהות לצדי, הייתי בודד בפשוטו וה' סעד אותי על ערש דוי, אחרי שהתעוררתי, ברחמי ה' עלי התאוששתי לאט לאט ושבתתי לחיים.

הגוף לא חזר לתפקד כמו שצריה, ובמשך למעלה משנה הייתי צריך לעשות פיזיותרפיה יותר משמונה שעות בכל יום, למדתי מכך שישום דבר לא מובן מאלי, בכל פעם שיכלתי לנשם לבד להזיז את היד או את הרגל, הייתי מאשר מאד והבנתי שעד עכשו שלא הערכת את הבריאות, חיייתי בטעות, לא ידעתי כמה חסד יש בכך שאני יכול לקום מהמטה, עד שהיו צריכים להביא מנוף בכדי להקים אותי מהמטה, וכן הלאה בפרטים רבים.

<<

לקח מהפרשה

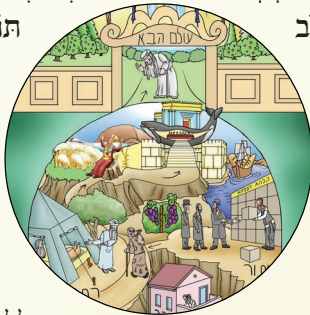
לצעד בדרכו של יעקב אבינו כיצד?

לדגמא כאשר יש לאדם צרה חלילה, לפני שאדם קורא תהלים ומרבה בצדקה שיערך חשבון נפש עם עצמו ויתקן את דרכיו הקלוקלות ויפייס את מי שאולי נפגע ממנו, סור מרע ואחר כך עשה טוב. ועקר הפיוס צריך להיות בתוך הבית, שעל האדם לבחון את עצמו אם הוא משרה אורה של לחץ וכעס בתוך ביתו או לתלמידיו או שהוא מקים ושננתם לך- ניד שהוא מלבין את שניו ומלמד תורה ומצוות במאור פנים ובאורה נעימה.

וכן ראוי להזהר בחנוך ילדים, שלא לדחק את הילדים יותר מדי בשום תחום, וגם כאשר אינם מבינים את הנלמד אסור ללחץ עליהם, רק לעשות הכל בנחת, כי פעמים רבות הלחץ עצמו גורם להם שלא יבינו את תלמודם. ובדאי שאסור לדבר אליהם במלים של גנאי, כגון, איזה שוטה אתה, או שאר מלים רעות שמחריבות את נפשו של הילד וגורמות לנזקים קשים מאד שקשה לאחותם, רחמנא לצלן.

תפלה - יעקב אבינו פותח את תפלתו בברפת אבות. "אלקי אבי אברהם ואל-קי אבי יצחק", היות שהאבות מלמדים אותנו היאך לבקש כמו האבות הקדושים שכל תפלותיהם היו בכדי להדבק בבואר. אחר כך אומר יעקב "קטנתי מפל החד-סדים ומכל האמת אשר עשית את <<

"ויאמר יעקב אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק וגו'" כתב הרמב"ן נכתבה פרשה זו להודיע כי הציל הקב"ה את עבדו וגאלו מיד חזק ממנו... ובה רמז לדורות, כי כל אשר ארע לאבינו עם עשו אחיו יארע לנו תמיד עם בני עשו, וראוי לנו לאחוז בדרכו של יעקב הצדיק שנבין עצמנו לשלשת הדב-רים שהזמין הוא את עצמו וכו': הרמב"ן מלמד אותנו שפרשתנו הנה הוראה

לדורות, שנתבונן ביעקב אבינו כיצד הוא התמודד עם הנסיון הגדול שהיה לו עם עשו ונלמד מכך לעצמנו. ונעמיק מעט בפרשה זו היאך היא שיכת לכל אחד ואחד מאתנו: חז"ל אומרים

שיעקב התקין עצמו לדורות תפלה ומלחמה, יעקב אבינו ידע שדוקא על ידי הנסיון עם עשו הוא יזכה לעבודת ה', ולפיכך הוא לא נבהל מעשו, אלא אדרבה פעל מיד בדרכים נכונות כדי לקנות קרבת אלקים על ידי פנישתו עם עשו, וכך זכה יעקב להגיע לדורות עצמו. בתחלה פתח יעקב בדורון - השתדלות לפייס את השני, למרות שיעקב צדק הוא שלח שליחים לפייס את עשו, ללמדנו שלפני שאדם מתפלל על ישועתו, עליו לפשפש במעשיו אולי יש מי שנפגע מאתו, איך להשלים עם השני, ולא לה' חזיק במחלקת למרות שאנו צודקים,

נשמר לדורי דורות.

ובסדר הדברים תפלה הנה לפני מלחמה, ללמדנו שלפני שאדם מחפש להלחם הוא צריך לזכר שה' קורא לו כעת דרך הצרה שפ' קדה אותו, וצריך לבקש מה' שיציל אותו ושם צריך להלחם אז שמלחמתו תהיה בצורה הראויה, כי לפעמים אדם יכול להפסיד את כל העולם הבא שלו על ידי שהוא עושה מלחמות ופוגע ביואלת, או מדבר לשון הרע ורכילות.

"והיה המנחה הנשארת לפליטה" - זו מלחמה (רש"י) - ללמדנו שאדם לא צריך לתת לאנשים להרחיק אותו מעבודת ה' שהוא עונה פסולה, אלא יהיה חזק בדעתו ועז כנגדם, ובעקר כנגד היצר הרע כמו שנאמר "כי בתחבולות תעשה לה' מלחמה".

היצר הרע מנסה לומר לאדם שתסתכל היכן שלא צריך, רק עכשו תסתכל לשם, מה כבר יקרה לה, מה יקרה אם תשקע בעולם הזה, וכי מה יזיק לה שתעבד עוד כמה שעות, תשקיע בשביל הילדים וכדו'.

ועלינו לעמוד איתנים בדעתנו ולהלחם על כל דבר קטן, כי הרגל נעשה טבע שני, אם אדם מתרגל להפקיר את עיניו יהיה קשה לו להגמל מכה, אם אדם לא משקיע בחיי נצח - בעולם הבא שלו, הוא יעבר את כל ימיו בלי למווד ומצוות כראוי, ולכן צריך להקפיד על הזמן של הלמוד בכל מחיר,

וכן להקדיש זמן בכל יום לתפלה במלים שלנו עם בורא עולם, כי הימים חולפים ביעף.

וכן עלינו להתבונן עם עצמנו לפני שאנו הולכים ללמוד, כיצד אנו מוציאים מהלמוד מדות טובות עונה והכנעה. כמו שכתבו בעל הנפש החיים (עץ החיים ז) וכן הבן איש חי, שראוי לכל אחד לעשות תשובה קצרה טרם למודו, ומן הראוי שלפני שאנו מתחילים ללמוד ניוחד דקה של בקשה מהקב"ה, שנוכח להיות בלי קבול - לקבל מהתורה הקדושה מדות טובות ואהבת ישראל, וכמו שכתב הגר"א על הפסוק "יערף כמטר לקחי" - שהתורה נמשלה למטר המצמיח את מה שזורעים בתוכו.

וכשם שבעולם הזה, כאשר אדם נותן הרגשה טובה לכלם ומאיר פנים לסביבתו - אנשים אוהבים אותו. כן בעניני העולם הבא, שכאשר אדם לא מקפיד - לא מקפידים עמו. וכמו שאמרו חז"ל (ר"ה יז): 'כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו'.

יש כאן למוד נפלא עבדנו, לותר, לותר ולותר. כל אחד בתחום שלו, יש מי שקשה לו לותר על הכסף שלו, ויש מי שקשה לו לותר על מעמד או על הכבוד, ויש מי שקשה לו לותר על הנוחות שלו ולגור בדירה קטנה במקום של תורה. וכל אחד ואחד בנסיון שלו צריך לזכר שאנו חיים כאן בעולם הזה לזמן קצוב, וטוב לנו לותר על תוספת תענוג ונוחות בעולם הזה, בכדי שעל ידי כן נוכל לרכש נצח נצחים.

עבדך" לא מגיע לי מאומה - שלא נתפלל עם הרגשה של טרוניה, אלא דבר ראשון נתבונן בחסדי ה' המרבים עלינו, שאנו חיים וכי ריאים, ויש לנו כל טוב. שלא נהיה כמו ילדים קטנים שעל כל דבר קטן מתחילים לבכות ולהרגיש שחרב עליהם עולמם, שנתבונן בראש גדול על כל הטוב המרבה שיש לנו.

כמו שאמר יעקב, "כי במקלי עברתי את הירדן והנה ועתה הייתי לשני מחנות" - תפרט את כל הטוב שיש לה, משפחה, חברים, שאתה יהודי ומשתדל לעשות רצון ה', שלא נטעה לשקע בדברים רגועים וחולפים אלא נתבונן בחיי עולם, בעולמות של טוב שיהיה לכל אחד ואחד לעולם הבא. תמיד יש לאדם קשיים ונסיונות ועד שנגמר נסיון אחד מגיע נסיון שני, לפעמים אדם מצפה למצא את

יעקב לא נבהל מעשו, אלא פעל בדרכים נכונות כדי לקנות קרבת אלקים על ידי פגישתו עם עשו...

זווגו וכשהוא כבר מוצא הוא מצפה לילדים ואחר כך לנחת מהילדים או לפרנסה ברוח, כל אחד עם הנסיונות שלו, והיצר מטעה אותנו לחשב כל הזמן שחסר לנו ולא טוב לנו, אולם כשנעצר לרגע ונתבונן בכל הטוב שה' מרעיף עלינו, נראה כמה טוב לנו.

חז"ל (סנהדרין ז). אומרים שמי שאדיש כשמבאים אותו הוא חוסך מעצמו מאה צרות, מי שגשאר שלו ורגוע תמיד, ולא נשבר בקרבו בזמנים של קשי, חוסך צרות רבות, כי הכל טוב לו, מאידך מי שמחפש על מה לבכות ימצא הרבה צרות וקשיים ויהיה לו על מה להצטער.

כאשר החוקר של הבעל התניא אים עליו באקדח, אמר לו בעל התניא בשלוה, 'הצעצוע הזה יכול לאים על מי שיש לו עולם אחד והרבה אלילים, ולא על מי שיש לו קל אחד ושתי עולמות...' בכל נסיון כל נשפח את ה' חלילה, נדע שה' מוליך אותנו בנסיון לטוב לנו בזה ובכא.

כמה מרגש לקרא על אנשים בשואה שהלכו למשורפות באמונה שלמה ובתקוה להגיע לעולם שכלו טוב, הם חשבו באותם רגעי אימה על חיי נצח, והבינו שאם ה' סבב כעת שיובילו אותם למות על קדושה ה', זה הטוב ביותר עבורם.

"הצלני נא מיד אחי מיד עישו" - יעקב אבינו מלמד אותנו את כח התפלה כשהיא נאמרת מתוך תלות מחלטת בבורא, שאדם מרגיש שאין לו מי שיציל אותו בלעדי ה', גם כשיעקב אבינו עשה השתדלות הוא לא בטח בזה אלא בה' לבד.

נפסק בהלכה שאסור להשען בשמונה עשרה, ואפשר לבאר בזה שבשמונה עשרה אדם צריך להשען על ה' לבד, ולפעמים ה' לוקח מהאדם את אחד המשענות שהאדם היה נשען עליו, כגון את ביתו או עבדתו או את רכבו וכדו', וזה בכדי שאדם ישען על הבורא לבד. כאשר אדם מתפלל מתוך אמונה מחלטת בבורא, כל דבור יכול לעמוד לו לנצח נצחים. בימנו רואים שכל דבור שאדם מדבר יכול להשמע לנצח, ובודאי שפאשר אדם מבקש מבורא עולם הדבור

להאיר את השגרה, לראות במעשים שבכל יום, את רוב טובו וחסדו של הבורא. ולפיכך נפסק בשלחן ערוך (או"ח תרע) שהגם שהסעודות בחנכה אינם נקראים סעודות מצוה, באפשרותנו להפך אתם לסעודות מצוה, על ידי שנעסוק בהם בשיר ושבח לבורא.

בארוחת בקר נעצור ונתבונן מי הביא לנו את כל השפע, נתבונן במערכת העכול הנפלאה שפועלת בגופינו ללא לאות ונתן שיר ושבח לבורא עולם.

כאשר נכניס במעשים שלנו הכרת הטוב לבורא ברוך הוא, באפשרותנו לקדש את המעשים הגשמיים שלנו, בקדשה עצומה, ה' יזכנו.

גם אם אדם חטא ולא נהג כראוי, אסור לנו להתיאש אלא לזכר שה' פותח בכל יום חלון חדש ברקיע, ומאיר ממונו לעולם כמובא בירושלמי - ה' נותן לנו בכל זמן הזדמנות נוספת, כמו שכתוב "אתה נותן יד לפושעים", וכשם שה' נתן לאדם הראשון ולקוון תשובה, בודאי שה' מצפה שנשוב אליו והוא יקבל אותנו באהבה והעקר שנהיה תמיד לא לצוער את הבריות ולא לבזות אף אחת, ה' יזכנו.

ימי חנכה מלמדים אותנו להתבונן בחסדים הגדולים שביום יום, ולפיכך מדליקים נרות ללמדנו שעלינו להאיר ולגלות ללבנו את חסדי ה' שעלינו ובענין שאמר רבי חנינא בן דוסא לבתו, מי שאמר לשמן וידלק יאמר לחמץ וידלק, ובזה אפשר לתרץ את קשית הבית יוסף מדיע אנו מדליקים שמונה נרות ולא שבע, היות שביום הראשון אנו מדליקים על חסד הנס שהשמן עצמו דלק, ללמדנו שהטבע עצמו הוא נס.

כדברי הרמב"ן הידועים שמהנסים הגלויים אנו מגלים את הנסים הנסתרים שאין שום טבע ומקרה בעולם אלא הכל בגזרות עליון, מה שאדם חי ונושם בכוחות עצמו זה לא מובן מאליו, כל נחפה לתזכורות כואבות חלילה שיזכירו לנו כמה טוב לנו שאנו לא מרתקים למטה, שהשרירים עובדים ואנו לא מחברים למחולל חמצן או למכונת הנשמה.

ימי החנכה הנם ימים ככל ימות השנה, שממשיכים לעשות בהם מלאכות כרגיל, ולובשים בגדי חול, ואוכלים כשאר ימות השנה, ובתוך כל השגרה הזו, אנו מדליקים נרות של פרסום הנס, ללמדנו שמטל עלינו

פנינים מצויירים

שהוא זוכה לעסק במשך היום בתורה הקדושה, עליו להתבונן מה אני יכול ללמד את ילדי ממה שלמדתי היום, איך אני יכול להכניס בבני ביתי קרבת ה' שירגישו כמה ה' טוב ומטיב, כמה ה' גמל עמנו חסדים, כמה אנו צריכים להודות לו ולראות אותו יתברך.

"קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך" כאשר יעקב אבינו נגש להתפלל הוא פותח ואומר לא מגיע לי שתעשה עמי חסדים, אבל בכל זאת אבקש ממך שתרחם עלי ברב רחמיה.

וכן בשאר הפרכות - נתבונן על החסדים שגורמים בעינינו כפשוטים וכמובנים מאליהם, אך אינם פשוטים כלל וכלל, תודה על המשפחה שיש לה,

וזו דרכם של הצדיקים, כמו שהתורה מספרת לנו על אברהם אבינו, שישב עם בני

אדם, ואמר להם תודו למי שאכלנו משלו, כאשר אדם צועד בדרך זו הוא מאשר, הבית שלו זה מקום של תענוג ורוחני, שבו רואים את הכל בעין חיובית ואת הטוב שבכל דבר.

מז"ר רבי אביגדור מילר היה נוהג מדי פעם להפנס לבית מרקחת ולראות את כל התרופות שמונחים שם ולומר: ברוך ה' אני לא צריך את התרופות הללו, אני לא חי על כדורים, ואף אני לא צריך טפוח פאלו ואחרות, וכך היה מודה ומהלל לקב"ה, על רוב אהבתו אלינו, ועל שמירתו על בריאותנו.

והנה כשנתבונן נראה שטבע האדם לבקש תמיד ולראות את מה שחסר לו, ברם עקר עבודתנו לשכח ממה שחסר לנו כי זה כאין וכאפס לעמת כל הטובות והחסדים שהבורא יתברך עושה עמנו תדיר, עצם זה שאנו חיים ובריאים, ומשתדלים לשמור תורה ומצוות ועוד דברים נפלאים שיש בתוכם רבבות של פרטים, ופשוט לשבת ולפרט את כל החסדים ולהודות לקב"ה, וכך אחרי שנהיה בתחושה שהקב"ה טוב ומטיב עמנו, נוכל קצת לבקש מתוך הכרה שלא מגיע לנו כלום, וה' ברב רחמיו נותן לנו.

תתבונן על השכנים שלך, שאתה לא גר באיזה כפר נדח של אמות העולם, שמלאים באנטישמיות כנגדך, וכן הלאה, כמו שאמרנו חז"ל (ברכות ל): שחסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם תפלתם, לפני שאתה מתפלל, תתבונן כמה חסדים וטובות מקיפים אותך, וכאשר אדם חי בהרגשה כזו, הוא חי את הבורא על כל צעד ושעל.

חז"ל במדרש רבה (פרשת בהר) מספרים על הלל הזקן שלפני שהלך לבית המרחץ, או לאכול, שאלו אותו תלמידיו, להיכן הוא הולך, והלל השיב להם שהוא הלך לעשות מצוה. הלל הזקן מלמד אותנו, שבכל מעשה שאנו עושים, נתבונן בפר הרוחני של הדבר, וכך נהפך אותו למצוה.

כל נעסק בגשמיים לשם גשמיים, נתבונן בכל יום, מה העקר ומה הטפל, נחשב על העקר על העולם הבא, היאך אנו יכולים לקנות חיי נצח בכל מעשה, גם כאשר האדם עסוק על המחיה ועל הפלפלה, שלא יעשה מכה עקה, שידע שזה הכשר מצוה, בכדי לגדל את ילדיו, לתורה למצוות ולאהבת ה' ויראת שמים, לפני שאדם בא לביתו אחרי

מה טמון בשם 'יעקב'?

"ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל"

איִתָּא בגמרא (ברכות יג.) "כל הקורא לאברהם אברם עובר בלאו. אלא מעתה הקורא ליעקב יעקב הכי נמי, שאני התם הדר אהדריה קרא דכתיב ויאמר אלקים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב". יש להבין מה באמת החלוק בין יעקב לאברהם, וביותר שישִׁירָאֵל זה שם שונה לגמרי בעלת משמעות של שררה על המלאכים, ואם כן מדוע אין חיוב לקרא בשם זה?

ונראה לבאר שההבדל בין אברהם לאברהם זה ה"א - שהם הנשימות שאדם נופח מפיו בכל עת 'הא הא', ולפני התשובה קראו לו 'אברהם' - אב ארם ואחרי ששב בתשובה נקרא אברהם ללמד שה' מסתתר מאחורי כל דבר, בכל נשימה ובכל תזוזה, לכן הקורא לאברהם אברם, החסיר את העקר.

אבל יעקב סבל במיוחד עם בני משפחתו, עם עשו אחיו ודודו לבן, ועם בניו - במעשה יוסף, וה' קורא ליעקב ישראל, מלשון שה' הוא השתרר עם אלקים ועם אנשים, והיה ישר עם קל, אבל יעקב רצה להשאר גם 'יעקב' - מלשון עקב וענוה, אני רוצה להשאר בשפלות כל חי, הבנים שלי 'קראו בני ישראל' - יהיה להם שררה, אבל אני איני חפץ בשררה.

לכן ישראל נקרא גם 'יעקב' - בפנימיות הוא נשאר יעקב, שפל ועניו, ברם בחיצוניות - כאשר יצא לחוץ ללחום בגוים - עם שונאי ה' כעשיו ולבן, אז הוא היה 'ישראל', ברם שלא ינטל ממנו שם 'יעקב'.

וזה שאמר ה' ליעקב "שמך יעקב", השם שלך נשאר יעקב. 'פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממוך מלכים מחלציד יצאו' - יוסף שהיה מלך על מלכים וכן שאר השבטים שיצאו מהם מלכות פהנה ולויה. נמצא, שעקר יחוסם של בני ישראל היה על שם ישראל ולפיכך שם יעקב נשאר, היות שיעקב עצמו נשאר בשפלות כעקב, וכל השם ישראל היה גם בעקר לדורות הבאים.

ב"ה לא חסר לי כסף, ולפני שחליתי חשבתי שאני יכול להשיג הכל בכסף. אולם בזמן שחליתי הרגשתי שאני תלוי ברחמי ה' לבד שהוא ורק הוא מנהל אותי ושומר עלי וכמה כסף שבני ביתי שלמו לרפאים ממחים וכדו' לא הועיל להם מאומה ורק תפלה ואמונה ומעשים טובים הם אלו שעמדו לי.

וכן בזמן שהייתי נתון בין חיים למות, בני ביתי ישבו בבית ושרו שירים של אמונה והודאה על כל הטוב, וכן עסקו בתקון המדות והמעשים ובקשו סליחה מכל מי שאולי נפגע או נזק מאתנו ובודאי שזכות זו עמדה לנו.

אחרי כארבעה חדשים של פיזיותרפיה יכלתי כבר ללכת, אלא שהרגל הימנית שלי זזה בקשי גדול, והייתי צריך להשען על מקלי וללכת בצליעה קשה, התרוצצתי בין רופא למשנהו וכלם לא מצאו מזור למפתי, והפנו אותי למדינה רחוקה, לפרופסור מקחה בעל שם עולמי בפיזיותרפיה שאולי ביכלתו לסדר את צליעתי, עלות כל הספור עלתה לי עשרים וחמש אלף דולר.

אחרי הוצאות וסדורים מרבים וטלטולי דרך קשים, מצאתי את עצמי במשרדו של אותו פרופסור מראה למזכיר את כל המסמכים ואת התור שנקבע לנו, אלא שהמזכיר לא הבין כלל למה באנו, איני יודע מי קבע לכם את התור אבל יש כאן טעות, אין לכם שום תור והתור הבא לפנינו הנו רק בעוד חצי שנה, אין לכם מה לחפש כאן אתם יכולים לשוב לביתכם פלעמת שבאתם.

נפלתי ברוחי מאד, יצאתי ללובי יחד עם בני ביתי כשקלי מלא כעס על אותו עסקן שלא סדר לי את התור פראוי והטעה אותי לחנם וגרם לי להוצאות וטלטולים מיתרים וכאבים. הייתי ממרמר על כל המצב ואז לפתע נוכרתי שאני בכלל בחסד כאן בעולם ופתחתי בשיר ושבח לבורא עולם ואמרתי, רבוננו של עולם אני אסיר תודה לך על שאני חי על שאני לא מרתק למטה ולא למכשיר הנשמה, כל האברים שבגופי פועלים ותקינים ואני יודע פמה זה לא פשוט כלל, כמעט כל האנשים שהיו במצבי כיום אינם בארץ החיים, אני בטוח ומאמין שאתה לבד מסובב כל הסבות ועושה הכל לטובתי.

לפתע בהשגחה פרטית אני מבחין בזוית עיני בפרופסור שונכנס לבית הרפואה הסתכלתי עליו והוא היה נראה מפר לי, הוא גם הסתפל עלי ולפתע צעק, יוס'ה זה אתה? אמרתי לו כן, כששמעתי את קולו נכרתי לאחור, היינו חברים יחד באותה שכונה בשהיינו ילדים, הוא הזמין אותנו למשרדו האישי ושאל לסבת בואנו, ספרתי לו את כל מה שעבר עלי ואמרתי לו אתה רואה אותי חי, זה נס מהלך! ואני בטוח בבורא עולם שיעשה עמי הלאה נסים.

הוא כל כך התפעל מההשגחה המיוחדת ומהנסים שספרתי לו ומרב התרגשות התעוררה בתוכו הנשמה היהודית והוא אמר: יש ה' והוא משגיח גם עלי בודאי ואני רוצה לחזר בתשובה! אי אפשר לתאר במלים את ההתרגשות והשמחה שהיו שם.

על אתר קשרתי בינו לרב שהיה שם במקום והוא הזמין אותנו לשעור תורה שמתקיים שם מדי ערב, אחר כך הוא פנה למזכיר שלו ואמר שהוא ינתח אותי בעוד יומים ובקש שאכין לי כבר למחרת את סדר הבדיקות והצלומים כלם, הוא הוסיף ואמר שבועזרת ה' בעוד שבועים אוכל להשתחרר לביתי אם הכל יתנהל כשורה.

לא האמנתי למשמע אזני היות שלפי התכנית המקורית, הייתי צריך לעבר לפחות שבועים של בדיקות והמתנה נוספת והייתי צריך לשהות שם זמן רב וכעת הכל התקצר לי, הרגשתי איד ה' עוטר אותי ושומר עלי ומסדר הכל לטובתי, אחרי כשבועים השתחררתי לביתי, כעת הפרופסור שבא לראות אותי היה כבר עם כפה וציצית וזה שמח אותי יותר מכל.

כעת אני מהלך ורוקד על שני רגלים בריאות וחזקות, וקבעתי מנהג אצלי בבית, בכל ליל שבת לשיר ולהלל לבורא על החסדים העצומים שעשה עמי ועם בני ביתי, כשכל שבוע הנכדים והילדים מוסיפים עוד ספורי נסים ומעשי השגחה פרטית שהם ראו באותו שבוע. וה' זכנו שלא נשכח לעולם את החסדים העצומים שיש עם כל אחד ואחד מאתנו, שאנו נושמים והולכים ומדברים, וכל שאר הנסים הגדולים שעשה עמו הבורא. "תננה שפתי כי אזמרה לה. ונפשי אשר פדית".